

En Pere té asma

Bel Miret

En Pere era un nen molt alegre i juganer i sempre estava disposat a riure, però tenia una malaltia que era una mica pesada: l'asma. Això l'obligava algunes vegades a quedar-se a casa sense anar a escola, no tenia dolors però s'angoixava perquè quan patia una crisi asmàtica (que és com es diuen els mals moments d'aquesta malaltia) tenia una sensació d'ofec gens agradable, la respiració se li entretallava i li feia el soroll d'un xiulet.

En una de les visites al metge, els seus pares van preguntar quines solucions hi havia perquè en Pere pogués fer una vida normal i el metge els va explicar que havia de seguir un tractament que consistia a prendre unes pastilles cada 12 hores. A més, en Pere havia de tenir sempre a mà un inhalador per als moments de crisi i també per prendre'l cada 4 o 6 hores.

Dit això, el metge va insistir que per tal que en Pere pogués dur una vida normal era molt important posar-se d'acord amb l'escola.

Els pares d'en Pere hi estaven molt interessats. Volien el millor per al seu fill i sabien que en Pere faria el que fos per poder fer les mateixes coses que els seus companys d'escola.

El primer que van fer va ser parlar amb els professors d'en Pere, ja que havien de posar-se d'acord per tal que no oblidés prendre cap medicament. També van parlar amb la tutora d'en Pere i li van explicar tot el que els havia explicat el metge. Després li van demanar la seva col·laboració.

Tant en Pere com els seus pares van sortir molt contents de la visita. No semblava tan complicat i tots tenien moltes ganes de millorar la malaltia d'en Pere.

Van estar parlant una bona estona amb la professora d'en Pere sobre el que es podia fer perquè no se sentís diferent als altres nens, ja que s'havia de medicar tots els dies. La professora els va proposar que fos ell mateix qui decidís com volia fer-ho per sentir-se millor quan hagués de prendre la dosi de medicament o fer servir l'inhalador.

Així ho van fer i, en arribar a casa, li van preguntar a en Pere què preferia, si prendre els medicaments a classe o sortir a la farmaciola. En Pere, molt tranquil els va contestar que no hi havia cap problema de prendre'l a classe i que li agradaria explicar als seus amics la seva malaltia perquè l'entenguessin.

La decisió va ser un èxit! Els seus amics de classe van comprendre l'important que era per ell prendre la medicació i es van oferir a ajudar-lo si necessitava alguna cosa... Amb el temps tots van entendre que seguir la medicació i tenir l'inhalador a prop feia que les crisis d'en Pere no fossin tan fortes i tots van acabar entenent la situació com una cosa normal; al cap i a la fi, tots hem estat malalts alguna vegada, no?

A poc a poc, l'asma d'en Pere va anar millorant, i moltes vegades gairebé ni hi pensava... Va començar a fer una vida normal, a jugar al pati, a córrer, a saltar, etc.

Les crisis d'asma cada vegada eren menys freqüents. Se seguia visitant amb el seu metge per controlar la malaltia, però es trobava molt millor i, a més, s'havia adonat de com n'era d'important explicar les coses als altres. Així era tot més fàcil.

Els seus amics de classe havien après moltes coses sobre l'asma i ell tenia la seva ajuda i se sentia molt més tranquil i acollit. En Pere estava molt animat. Jugava i reia amb els seus amics com abans de tenir asma i ja no faltava gairebé mai a escola.

A més, es va adonar que li agradava molt practicar esports. Així passava més temps amb els seus amics i es divertia amb ells. Va anar provant diversos esports: el futbol, anar en bicicleta, la natació..., i, a poc a poc, gairebé sense adonar-se'n, va començar a dur una vida normal.

